

عنوان مقاله:

تحلیل نظام شهرنشینی استان گیلان با رویکرد آمایش سرزمین

محل انتشار:

همایش آمایش سرزمین، جایگاه خزر و چشم انداز توسعه گیلان (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فریبا مولانی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری - دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات

حجت اله پاشاپور - عضو هیات علمی دانشگاه امام علی (ع)

خلاصه مقاله:

توسعه منطقی و پایدار یک سیستم که جان مایه اصلی آمایش سرزمین است، بدون تردید در گرو توزیع مناسب جمعیت و فعالیت در گستره سرزمین با بهره مندی موثر و کارآمد از توانمندی ها، قابلیت ها و مزیت های موجود در یک پهنه جغرافیایی (ملی، منطقه ای و محلی) است. به دلایل متعددی از جمله صنعتی شدن و شبه صنعتی شدن، افول بخش کشاورزی و رواج الگوهای توسعه برون زای شهر محور که منجر به شکل گیری مهاجرت های گسترده روستا- شهری، تمرکز گرایی شدید جمعیتی و ظهور شهرهای بزرگ و کلانشهرها در کشور ایران در صد سال گذشته گردید، تعادل در نظام شهری در سطوح ملی، منطقه ای و استانی بهم ریخته و قطبی شدن شبکه شهری از نتایج آن است. پژوهش حاضر به منظور بررسی سازمان فضایی استان گیلان انجام شده است که از نظر هدف کاربردی و از نظر روش تحلیلتوصیفی- تحلیل است. داده های لازم از منابع آماری گردآوری شده و در قالب مدل های نخست شهری، تمرکز و تعادل تحلیل شده اند. یافته های تحقیق نشان می دهد که استان گیلان همواره از جمعیت روستایی بیشتر و پیشینه شهرنشینی کمتری برخوردار بوده است که سطح شهرنشینی استان در طی پنج دهه اخیر از روندی افزایشی برخوردار بوده و مرتب از سهم جمعیت روستایی از کل جمعیت کاسته شده و به سهم جمعیت شهری افزوده شده است. در طی دهه های گذشته، پراکندگی جمعیت در سطح استان گیلان ناموزون و نامتقارن بوده به طوری که شهر رشت همواره بیشترین میزان و درصد شهرنشینی را به خود اختصاص داده است؛ میانگین این میزان در شش دوره سرشماری، حدود 1/43 درصد بوده است. این عدم تعادل در توزیع جمعیت ناشی از عدم تعادل در توزیع امکانات و خدمات، بین نقاط شهری استان از یک سو و بین نقاط شهری و روستایی از سوی دیگر است.

کلمات کلیدی:

شبکه شهری، آمایش سرزمین، شهرنشینی، استان گیلان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/584716>

